

öfvergifvit betesmarkerna i Opelousas och begifvit sig långt åt vestern. I deras ställe ströfvade öfver dessa slätter långhornig boskap till tusental, som, fastän vild nog, likväl hade sin egare och var märkt och vallad af ridande herdar. På Opelousas' prairier funnos hvita nybyggare, men våra äfventyrare ville icke vika af från sin väg för att besöka dem. Deras afsigt var att gå långt framåt, och de ville för ingen del förlora tiden.

De passerade flera bayer och floder, af hvilka de flesta gingo söderut och utföllo i mexikanska viken. De vadade genom de grunda vattendragen, och sådana som voro för djupa att vada öfver, läto de sina hästar simma öfver med dem. De fruktade dervid ingenting, ty deras hästar, så väl som mulåsnan Jeannette och hunden Marengo, voro alla vana att simma som fiskar.

Efter många dagars resa uppnådde de stranden af floden Sabina, som skiljer Louisiana från Texas, hvilket då tillhörde mexikanska området. Landets utseende var här mycket olika med större delen af det de förut tågat igenom. Det var mera backigt och högländt, och vegetationen var helt och hållet förändrad. Den stora, mörka cypressen hade försvunnit, och tallar funnos mera talrikt. Skogarna voro ljusare och glesare.

Sabina hade stigit något öfver sina bräddar, men de summo öfver denna, likasom de hade gjort öfver andra floder, och stannade för att slå läger på flodens vestra strand. Det var ännu endast litet efter midnatten, men som de under simmandet hade fått sina saker våta, beslöto de att stanna vid floden under det återstående af dagen. De slogo sig ned på en öppen plats, midt i en lund af låga träd. Der funnos många öppna platser, ty träden stodo långt ifrån hvarandra, och lunden liknade ganska mycket en öf-